

[Pürschel.]

den højtærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, haves den fornødne Hjemmel paa de Punkter, jeg pegede paa.

Jeg skal overfor det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen gøre den Indrømmelse, at jeg kom med et daarligt valgt Eksempel forleden Dag. Men jeg skal ikke indlade mig paa nogen nærmere Diskussion derom.

Med Hensyn til Overvejelsen af Højesterets Forhold ønsker jeg kun at sige, at jeg tror ikke, det vil være rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Povlsen gjorde, at betegne det som en Falliterklæring af Rigsdagen, hvis man gik til at overveje dette i en Kommission, idet jeg tror, Spørgsmaalet kan belyses fra saa mange Sider endnu, at det vil være rigtigt at tage en saadan Overvejelse. Men jeg ønsker gerne at sige, at det ikke fra min Side har været ønsket, at denne Overvejelse skulde have Karakteren af en Syltning eller noget i den Retning. Det er min Mening, at det er en Overvejelse, som nogenlunde hurtigt skulde kunne føre til et Resultat.

Og saa vil jeg slutte mig til den højtærede Justitsministers Udtalelser om, at man nu fra alle Sider vil søge at resignere overfor Diskussionen. Jeg tror, det er meget vigtigt at faa dette Forslag gennemført og meget vigtigt, at vi naar at blive færdige i Dag.

C. C. Heilesen: Skønt jeg er enig med den ærede Ordfører og den højtærede Justitsminister i, at det ikke er Praksis her at komme ind paa en længere Diskussion om Spørgsmaal, hvorom der er Enighed, hvorfor jeg ogsaa lod de Bemærkninger, jeg havde fremsat i Betænkningen i Foraaet, udgaa af den Betænkning, der nu er afgivet, maa jeg dog gøre nogle faa Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Elmquist gjorde mig den Ære at henvende til mig, det ærede Medlems Forsøg paa det, han selv kaldte et Panterspring.

Det ærede Medlem mente, at den Omstændighed, at Flertallet af de Landsretsdomme, der nu paaankes til Højesteret, blev stadfæstet af Højesteret, var et Udtryk for, at de nuværende Højesteretssagførere ikke altid var heldige i deres Skøn over, hvilke Sager der var Grund til at appellere til Højesteret. Det forekommer mig imidlertid, at denne Bemærkning er et daarligt Argument for det, det ærede Medlem vil hævde. Det ærede Medlem vilde jo nemlig hævde, at det var for vanskeligt

at faa Sager appelleret til Højesteret, selv om der var Grund til at appellere dem.

Den Kendsgerning, at Flertallet af de Landsretsdomme, der nu appelleres til Højesteret, stadfæstes af denne, tyder snarere paa, at det er ikke for faa, men for mange Sager, der allerede under den nuværende Ordning appelleres til Højesteret. Jeg synes, det er en Bekræftelse paa det, Højesteret siger i sin Erklæring i Bilagene til Betænkningen:

„Det synes allerede at fremgaa af Beskaffenheden af de Sager, der nu undertiden føres frem til Højesteret, at en større Udvidelse af Ankesagerne Antal ikke er paakrævet, men langt snarere maa antages at ville være formaalsløs, og det behøver neppe at paapeges, hvorledes Paaanke af saadanne Sager ikke blot er til Skade for Parten selv, men ogsaa til Chikane for Modparten, til Forhaling af dennes Retsnydelse og til Bekostning for Samfundet.“

Deri findes, forekommer det mig, den tilstrækkelige Imødegaaelse af, hvad det ærede Medlem sagde i saa Henseende. Det maa nemlig erindres, at den Omstændighed, at en Sag appelleres uden rimelig Grund, ikke blot betyder Udgift for Appellanten og for Samfundet, men ogsaa betyder, at appelindstævnte, som har vundet sin Sag ved Landsretten, ganske urimeligt hindres i sin Retsnydelse.

Det ærede Medlem sagde videre, at hvis man mødte ved Højesteret med ubegrundet Anke, vilde Højesteret nok udtale en Misbilligelse af den Sagfører, der mødte. Ja vel, men den Misbilligelse har den Part, der skal betale Omkostningerne, ikke megen Fornøjelse af.

Det ærede Medlem mente endvidere, at de Udtalelser, jeg havde fremsat om Norge, ikke var rigtige. Jeg har i saa Henseende sikret mig det bedst mulige Grundlag for de Udtalelser, jeg har fremsat. Jeg har her en Udtalelse af Formanden for den norske Sagførerforenings Oslo-kreds, Advokat Heiberg, paa hvis Udtalelser jeg har støttet mig, i hvilken det hedder:

„Efter den ældre Procesordning, som gjaldt til 1. Juli i Fjor“, — og det er jo den ældre Procesordning, jeg har støttet mig paa i de Bemærkninger, jeg har fremsat i den Betænkning, det ærede Medlem omtalte —

„er den store Hovedregel, at Sagerne gaar fra Underret til Overret og først derfra til Højesteret. Herfra har man dog en Del Undtagelser, hvoraf den vig-